

Književna poročila.

Zbirka avstrijskih zakonov v slovenskem jeziku V. zvezek. Zakoni o javnih knjigah. Prvi del: Predpisi o zemljiških knjigah. — Drugi del: Železniške in rudniške knjige ter razni predpisi o javnih knjigah. — Uredil dr. Edvard Volčič, c. kr. drž. sod. svetnik v Rudolfovem. — V Ljubljani, 1908. Izdalo in založilo društvo »Pravnik«. Tiskala »Zadružna tiskarna« v Krškem. (Dalje in konec.)

Navedena vsebina tega zvezka dokazuje najbolj temeljitost, s katero se je g. urednik dr. Volčič posvetil tudi temu delu. Zbrani so vsi, v tozadevno materijo spadajoči ali ž njo kolikor toliko v zvezi stoječi zakoni in predpisi v slovenskem jeziku. Ta zbirka nam ne nadomešča samo dotičnega Manzovega zvezka, marveč ga tudi v marsičem nadkriljuje in popolnjuje. Prirejena je pač za prakso v slovenskih pokrajinah kar najbolje. Imamo torej končno v slovenskem jeziku zopet priročno zbirko, ki je tem večje vrednosti, ker dotični zakoni in predpisi niso le po državnem zakoniku raztreseni, nego tudi po raznih deželnih zakonikih. Zastran slovenskega besedila vseh teh zakonov in predpisov je g. urednik javno vprašal za nasvete in v predgovoru nekako pikro omenja, da se na dotični javni poziv ni oglasil nihče naših pravnikov. Menda pa je bilo tako najbolje. Vsakdor, ki prebira kako starejše slovensko besedilo, ima gotovo pri tem svoje pomisleke in bi to in ono drugače izrazil, bodisi glede na razvoj našega jezika, bodisi glede na vkoreninjeno prakso. Vse te pomisleke in izpremenjevalne nasvete pa spraviti v enoten, pravilen sklep, kako? S Kavčnikovim izvršilnim redom se je uvedlo načelo, da se je praviloma držati uradnega slovenskega prevoda, četudi vsak izraz ne prenese vsake kritike. Temu se je uklonil tudi g. dr. Volčič, ki je sicer jurist, pri »civilnopravdnem redu« in drugače se ne bi bil mogel odločiti tudi pri »javnih knjigah«, naj bi se mu bilo oglasilo še toliko svetovalcev. Skrajne doslednosti v obliki ne smemo zahtevati, če hočemo biti praktični, da vsaj enkrat dobimo v roko slovenske zbornike zakonov. Koliko zamudnega in težavnega prirejanja bi bilo treba zaradi gole doslednosti, kaže zlasti ta zbirka ki obsega poleg posebne Levstikove slovenščine (v občnem zakonu o zemljiških knjigah, v navodilu v izvršitev tega zakona, v zakonu o izpravi javnih knjig) še prevode treh urednikov državnega zakonika in pa slovenščino raznih avtorjev v petero deželnih zakonikih iz raznih dob! Da so tu razlike v terminih in v izražanju neizogibne in da bi izenačevanje podalo le posledke dvomljive vrednosti, je popolnoma jasno. Sicer pa nam je v tej zbirki opraviti deloma s slovenščino, ki ni uradni prevod, nego pristen zakonodavčen jezik, katerega v zborniku zakonov niti ne smemo preminjati. Če potem praksa povse ne pripoznava in ne udejstvuje istega slovenskega jezika, to ni nič nenavadnega. Tudi nemško uradovanje se šestokrat razlikuje od zakonovega besedila. Zategadelj je g. dr. Volčič prav storil, da se je — po nekaterih pomislekih — »vrnil k svoji prejšnji rabi«

in vobče pridržal prvotno besedilo tudi v tej zbirki. Popravlil je le tuptam, kar je bilo očitvidno potreba. Opozarjati da je (po Štrekljevo) pravilen izraz »zemljiškknjižen« namesto Levstikovega „zemljeknjižen“, na način, da so se po Levstikovih prevodih natrosile neštete zvezdice, pa zares ni bilo potreba in zadoščala bi popolnoma dotična opomba v predgovoru. Strinjamo se pa popolnoma z g. urednikom, ko poudarja, da smo s to zbirko dobili končno v roke nekaj znamenitega slovstvenega, pravzaprav jezikoslovnega dela Levstikovega, katero se da izvrstno porabiti za uradno slovenščino. Skratka, zbirko nam podaje v jezikovnem pogledu dovolj praktične pomoči in le želeti bi bilo, da se nanjo oziramo zlasti pri sodnem poslovanju in strokovnem pisateljvanju. Opazovati je, da se v tem pogledu mnogo greši: sodnik in zastopnik le prerada sama v hitrici prevajata nemško zakonovo besedilo, namesto da bi upotrebila slovensko besedilo, katero jima nudi naša zbirka. Posebno tudi domači juridični pisatelji ne citirajo iz nje slovenskega besedila, ampak si je prikuje po svojem prevodu iz nemškega.

Pri stvarni razvrstitvi in opravi tvarine držal se je gospod urednik dosedanjih načinov in izkušenj ob takšnih priročnih zbirkah. Do katere mere je dosegel popolnost za praktično rabo, pokaže le ta sama. Upajmo, da se o rabnosti tega zvezka prepričamo prav tako, kakor smo se že v istini prepričali, da je prejšnji njegov zvezek s civilnopravnimi zakoni dober in zanesljiv pomočnik v vsakdanji praksi. Vsekakor se mora tudi novi zvezek ob sebi imenovati zaslužno delo, za katero je bilo treba mnogo idealne vztrajnosti. Redki so med nami, ki bi je imeli toliko, kakor gospod sodni svetnik dr. Volčič.

Vzgleđi predlogov, sklepov in vpisov za zemljiško knjigo i dotično kolkovina in vpisnina. Ponatis iz dr. Volčičevega zbornika „zakoni o javnih knjigah“ II. del. V Ljubljani 1908. I. Izdalo in založilo društvo „Pravnik“. Tiskala „Zadružna tiskarna v Krškem. Cena 1 K.

Del je to zgoraj navedenega in ocenjenega V. zvezka naše zbirke. G. urednik ga je priredil za posebno knjižico (23 strani), da si praktično vsebino osvoji marsikdo, ki ne utрпи izdatka za celo knjigo.

Kolkovnina in vpisnina zemljiškknjižnih predlogov (prošenj). Izdalo društvo „Pravnik“ v Ljubljani. Tiskala „Zadružna tiskarna“ v Krškem. Cena 60 h.

Tudi to je ponatis iz „Zakonov o javnih knjigah“, toda v obliki tabele na močnem papirju, obesek za na steno, posebno prikladen za pisarne.

